

Forfatter: Ploug, Carl

Titel: Dronning Margrete

Citation: Ploug, Carl: "Dronning Margrete", i Ploug, Carl: *Samlede Digte*, 1876, s. 448.  
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-plough01-shoot-workid97992.pdf> (tilgået 20. september 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte



## Dronning Margrete.

⌘ I Roskilde Kirke hun hviler bag  
Ved Alterbordet,  
Der stiger den sorte Sarkofag  
Op midt i Koret.

⌘ Afgnavet har Tidens gridske Tand  
Dens nøgne Vægge,  
Kun Dronningens Billed har holdt Stand  
Paa Gravens Dække.

⌘ Der ligger hun i sin Marmordragt  
Med Træk saa stive,  
Og Kronen kun vidner om den Magt  
Hun bar i Live.

449

⌘ Der ligger hun med sin Hoveddug  
Og foldte Hænder;  
At de vare vante til Spirets Brug,  
Ej nu man kjender.

⌘ Engang ej saa hvidt et Skær der flød  
Om hendes Kinder,  
Thi hun havde mer af Mandens Lød  
End andre Kvinder.

⌘ Og hun havde mer af Mandens Sjæl  
End Mænd tilhobe:  
I Danmark bar ingen Drot saa vel  
Sin Purpurkaabe.

⌘ I Norden var ingen Aand saa stærk  
Som denne Kvindes,  
Og Ingen har efterladt et Værk  
Saa stort som hendes.

⌘ Det aned Kong Volmer, der han stod  
I dybe Drømme  
Med Stigbøjlen om den venstre Fod  
Og Haand paa Tømme.

450

⌘ Og Trolden, til hvem han Bud lod gaa,  
Ham svared atter:  
"Den Gjerning, som Kongen grubler paa,  
Den gjør hans Datter."

⌘ Det skjønned Kong Volmer selv den Stund,  
Han hørtes sige:  
"Vorherre tog svarlig fejl, da hun  
Blev skabt som Pige."

⌘ Det skjønned og Sjællands Bønder godt  
Paa Slagelsemødet,  
Og kejsed derfor den Femaars-Drot,  
Hun holdt paa Skødet

⌘ Og dybere var den Folketro  
End gro't adaare,  
Da Olaf hin Unge i Falsterbo  
Var lagt paa Baare.

☒ Det vidste den skaanske Menigmand,  
Til Thinge stævnet;  
Thi hende til Husbond for Danmarks Land  
Med Gny han nævned.

451

☒ Det vidste de norske Herrer med,  
At vel de gjorde,  
Da Dannemænds Valg de toge ved  
Og Troskab svore.

☒ Det maatte den usle Sveadrot  
Dog mest bekjende,  
Som tro'de, at man med ussel Spot  
Kan slaa en Fjende.

☒ Hil være hun, "Dronning Brogeløs"  
Og "Munkedeje"!  
Den kronede Gjæk, hvor højt han fnøs,  
Dybt maatte neje.

☒ Hun brugte hans Slibesten slet ej  
Til Sax og Naale,  
Men hvæssede Sværd, hvormed han sig  
Slet kunde maale.

☒ Hun sad ikke ved sin Rok og spandt,  
Som han lod raade;  
Et kosteligt Perlebaand hun tvandt  
Af trende Traade.

452

☒ Han skikkede hende til Spot og Spe  
Et Skjørt at bære;  
Hun satte paa Isse Kroner tre  
Med Sejr og Ære.

☒ Han sendte en Vadmelsklud paa Stang  
Som hendes Mærke;  
Hun hejsed en Dug, hvori der sprang  
Tre Løver stærke.

☒ Han tog hende ej med Vold i Seng,  
Som han mon prale;  
Men han maatte dandse som hendes Dreng  
Med Narrehale.

☒ Og aldrig han "Hætten" paa sig drog,  
Som han forloved;  
Men Sveriges gyldne Krone slog  
Hun af hans Hoved.

☒ Ved Kalmar et Slot af Navn der staar,  
Fortært af Ælde;  
Dets søndrede Ruder Regnen slaar,  
Dets Vægge hælde.

453

☒ Dets knejsende Spir er faldet ned  
Og Grunden revnet,  
Af Fortidens Pragt og Herlighed  
Kun Stumper levnet.

☒ Nu Tyve og Skjelmer huses der  
I Fangebure;

Men Mindet kaster et Straaleskær  
Paa disse Mure.

☒ Der holdt "Fru Margrete" med gode Mænd  
Hint Stevnemøde,  
Hvor Tanken blev født, som altid igjen  
Opstaar fra Døde.

☒ Der plejed hun Raad om Rigens Tarv  
I Fremtids Dage,  
Og skænked sin Efterslægt en Arv  
Foruden Mage.

☒ Der fik hun den Regel tagen ved,  
Som skulde gjælde,  
Og rejse i trende Rigers Sted  
Et enigt Vælde,

454

☒ Der fik hun med Lempe lagt den Snor,  
Hun havde tvundet,  
Som skulde det hele skjønne Nord  
Til Eet forbundet.

☒ Der fik hun besvoret den Folkepagt,  
Hvorum hun tænkte,  
At den skulde trodse Verdens Magt  
Og Tidens Længde.

☒ Men aldrig saasnart var hendes Blik  
I Døden slukket,  
Saa var og det Træ, hun plantet fik,  
Af Ormen stukket.

☒ Og aldrig saasnart var hendes Haand  
Til Støv forvandlet,  
Saa havde og Norden mist' den Aand,  
Hvori hun handled.

☒ Og neppe var Baandet splittet ad  
Af Christjerns Bile,  
Saa randt der en Strøm af Broderhad  
Foruden Hvile.

455

☒ Og neppe var glemt hin Folkepagt  
I Tider mørke,  
Saa dalede langsomt Nordens Magt  
Og svandt dets Styrke.

☒ Men aldrig gjenvinder det gamle Nord  
Sin gamle Hæder,  
Før atter i "Fru Margretes" Spor  
En Slægt der træder.

☒ Og aldrig vi fange den Storhed og Magt,  
Som vi forliste,  
Før Aanden os styrer, der holder Vagt  
Ved hendes Kiste.

☒ Og aldrig vi fange Frihed og Fred  
Og gode Dage,  
Før ærlig den Arv vi kjendes ved,  
Hun lod tilbage.

☒ Hil være hun i sin sorte Grav,

Kong Volmers Datter!  
Engang vel hun hæver sig op deraf  
Og fødes atter.

456

⌘ Hil være hun i sit Marmorskrud,  
Den blege Frue!  
Engang vel hun ganger i Livet ud  
Med Rosenslue.

⌘ Hil være hun i sit tause Bur,  
Den store Kvinde!  
Gjenfødselsens mægtige Sejerslur  
Er hendes Minde.

457